

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

РПШ ШЕДАТОГ

Газета заснована 30 вересня 1988 року. №№ 10—11 (63—64). ПОНЕДІЛОК, 2 квітня 1990 року Ціна 6 коп.

Орган парткому, ректорату, профспілкових комітетів та комітету ЛКСМУ Івано-Франківського державного педагогічного Інституту

АЛЬМА-МАТЕРІ

В тихій щасті, бентежній любові
Усміхнулась весна, мов дівча:
Краю гір і лісів смерекових,
Славне свято піснями стрічай!

Хай же птахом летить над землею
Від розлогих низин до Карпат
Поздоровлення з ювілеєм:
Вже педвузові — 50!

Він зібрав у цю днину пісенну
Вихованців своїх під крило.
Вуз, що носить Стефаніка ймення,
Знов дарує їм щире тепло.

Вже піввіку чи тільки піввіку?
Бачу путь його рівну й пряму.
Молодті ще років без ліку
І зростати в дерзани йому!

Хай же сталиться рястом дорога,
Пелюстками всміхається цвіт.
Честь і слава, хвала педагогам,
Альма-матері — многая літ!

Іван ГАВРИЛОВИЧ.

Івано-Франківському педагогічному інституту — 50 років

На піднесенні

В. І. КОНОНЕНКО,

Ректор інституту, доктор філологічних наук, професор, заслужений діяч науки УРСР.

Піввіку... Для людини це час розквіту її сил і здібностей. А для інституту, наукового закладу? Це ще період зростання, мужіння, коли все краще, найвагоміше — напереду, у майбутньому.

Івано-Франківський педагогічний справляє свій ювілей. За плечима — перші кроки новоствореного учительського Інституту, а потім перерва, викликана страшними роками війни. І нове становлення, нові викладачі, нові приміщення, навчальні кабінети, аудиторії. Поступово склалися традиції педагогічного колективу, вдумливого, талановитого, що завжди в пошуку, в прагненні удосконалення.

І п'ятдесят років тому, і сьогодні зранку до вечора інститут заповнювала гомінка, невтомна, звязана молоді — наше студентство. Їх турботами, завзяттям, прагненнями живе, надихається, підноситься Інститут. Якщо згадати, скільки вчителів за цей час підготував наш вуз! Серед них є і доктори наук, відомі вчені, і громадські діячі, і письменники, і директори шкіл! І все-таки головний здобуток вузу за ці роки — це

вчительський корпус, що плідно працює в різних кутках нашої рідної України. У яке б найвіддаленіше село нашої області не завітаєш, в яку школу не зайдеш, усюди зустрінуть тебе з теплою посмішкою, ласкавим словом вихованці нашого інституту.

Нині наш інститут виріс в один із великих, провідних педагогічних навчальних закладів республіки. Лише за останні три роки контингент його студентів зріс більше як на тисячу. Відкрито нові спеціальності і спеціалізації. Подвоїлась площа навчальних приміщень. Інститут здобув свою експериментальну школу-лабораторію, експериментальний табір, відкрито десятки нових навчальних кабінетів, лабораторій, майстерень.

На історичному афкультеті вас запросять завітати до археологічного музею, на художньо-графічному — до музею народної творчості Прикарпаття. На повну силу запрацювала проблемна лабораторія Інституту металознавства АН УРСР.

Затишно і привітно у новому гуртожитку інституту. А у новому кафе можна почути смішну студентську бузальщину. Коли у нашому чудовому актовому залі збирається професорсько-викладацький склад, то серед викладачів можна побачити і свого ветерана, який пам'ятає перші кроки інститутського життя, і зовсім молодого педагога, що тільки-но, попрацювавши декілька років у школі, робить перші кроки у викладацькій діяльності. Щиро посміхається до молоді Г. К. Полюцький і В. О. Духніч, К. А. Бабашкіна і О. Ф. Сьома, В. М. Кравець і С. Д. Бабишин, В. І. Пащенко, і Ю. Д. Криж. А з ними поряд — наша молода зміна, люди, як правило, талановиті і з великим бажанням стати в рівень із нашими майстрами — І. Т. Кочкін, Я. Г. Мельник, З. О. Каспришин, С. Д. Сворак, В. М. Чобанюк, О. О. Кульчицька.

(Початок на 1 стор.)

Невпинно зростає і набуває все більшої ваги у вирішенні всього комплексу навчальних проблем група професорів. Серед них ми бачимо відомого астронома І. А. Климишина, мовознавця Ж. П. Соколовську, фізиків Д. М. Фрейка, П. П. Киричка, літературознавця М. В. Теллинського, істориків В. В. Грабовецького, О. Ю. Карпенка, Ю. І. Патлажана. Із ними — студентські ватажки О. Сангулія, П. Хмельовський, І. Кабан, В. Даниловський. Інститут має такий науковий «людський» потенціал, якого він не мав ніколи раніше.

На піднесенні

В. І. КОНОНЕНКО,

Ректор інституту, доктор філологічних наук, професор, заслужений діяч науки УРСР.

Чимало хороших справ, цікавих починань є у нас на рахунок. Іде всесоюзний експеримент щодо організації третього навчального семестру. Демократизуються всі сфери навчального життя. Студенту надається все більше прав і щодо вибору курсів, і щодо форм організації навчального процесу, і щодо забезпечення умов проживання в гуртожитку. За підтримкою кафедр і студентства вводяться нові курси, що сприяють зросту національної самосвідомості, — українська мова на різних факультетах, історія УРСР, народознавство. Іде важлива робота щодо забезпечення викладання курсів рідною мовою.

А в бібліотеках і навчальних кабінетах у другу половину дня студенти працюють самостійно: читають літературні твори, вирішують задачі, готують завдання з музики, живопису. І біля них — вдумливий порадник, помічник, наставник — наш викладач. А водночас буває бурхливе студентське життя. Ідуть репетиції улюблених художніх колективів — «Верховинки», «Гуцулочок», «Легію», «Росинки», «Опришки». І вже підтягуються до «старших» нові колективи — народний хор художньо-графічного факультету, студія бального танцю, ансамбль бандуристок...

В лабораторії науково-дослідного сектору заповзятю працюють студенти-фізики. Члени педагогічного загону проводять збори, керують гуртками в школі № 23. Наші спортсмени відточують свою майстерність у новому залі тренажерів. У вечірній час викладацький хор «Явір» розучує нову пісню на слова Т. Шевченка.

Інститут сьогодні не обмежує кола своєї діяльності стінами вузу. Іде складний і багатограний процес створення навчально-науково-методичного комплексу, куди, крім інституту, входять і школа, і дитячий садок, і табір, і Коломийське педагогічне училище, і обласний інститут удосконалення вчителів, і педагогічні класи школи-інтернату. З'єднати ці ланки в одне ціле ще не завжди вдається. Але тільки спільними зусиллями, тісно пов'язавши між собою всі наші «приводні ремні», можна забезпечити якісну підготовку наших вихованців. А вже попереду на них чекає сьогоднішня школа з її нерозв'язаними проблемами і великими труднощами, перспективами і завданнями.

Процеси шкільної демократизації, гуманізації, повернення до особи дитини вимагають від студента нового осмислення свого місця в житті і в школі. Очевидно, йдеться не лише про здобуття певної суми знань, але й про їхнє моральне, духовне і культурне зростання. Моральне обличчя студента — це врешті-решт моральне обличчя завтрашнього учня, нашого нащадка.

Небачено розширюються горизонти і викладацького складу. Тільки передати знання з фізики чи історії, мови чи педагогіки на сьогодні замало. Як ми сформуємо особистість завтрашнього учителя, як загартуємо його ідейно й психологічно, як навчимо любити дітей, школу, свою Батьківщину — це головне. І тут можна чекати на особливий поступ уперед. Я за тісне, довірливе спілкування між викладачем і студентом. За душевність і відвертість стосунків, за щирість і людяність. Саме тут, на цьому шляху вбачаються мені основні наші здобутки у майбутньому.

Ще багато проблем у соціальній сфері. Чи повною мірою захищений студент соціально? Навряд чи. Кожному потрібна стипендія, кожному, хто не живе з батьками, — гуртожиток. А ми поки що не можемо повністю задовольнити його елементарні потреби. Новий гуртожиток будуватиметься, але повільно. У наших планах — нова ідальня, стадіон, база відпочинку. Найближчим часом — принаймні пельменна, гриль-бар, тренажерні кімнати, відеотека в гуртожитках. І ще є потреба в окремому сімейному гуртожитку, в молодіжному центрі, в студентській поліклініці, і я впевнений, з часом і в дитячому садку. Це реальні плани, але як швидко вони втіляться в життя? Залежатиме від усіх нас, від нашої згуртованості, націленості на їх виконання.

П'ятдесят... Для нашого інституту це час нових сподівань і звершень, час глибоких перетворень. Іде велика перебудова усього суспільного життя, і завдання освіти не лише не відстає, але й випереджає процес оновлення. А вже йдеться про молодь, про наше майбутнє. А в майбутнє нашого вузу, нашого життя ми дивимось із надією.

1940... 50

* 1 березня 1940 року розпочалися перші заняття в Івано-Франківському вчительському інституті. Директором його на той час був Ф. І. Плотницький, випускник Ісфаку Уманського педінституту. Вищий навчальний заклад створено на базі педшколи по вулиці Червоноармійській (нині Шевченка, 57). Діяло три факультети: історичний, мовно-літературний (тепер філологічний) та фізико-математичний.

* До 1941 року на стаціонарному, вечірньому та заочному відділеннях навчалося 900 студентів. Серед них — активний діяч КПЗУ, депутат Народних Зборів Західної України у Львові П. Майданський, депутат Верховної Ради УРСР М. Дідик. Однак війна не закінчила тоді вуз — почалась війна.

* Продовжилось навчання в інституті 1 листопада 1944 року в будинку по вул. Шевченка, 30. Перший випуск стаціонару відбувся у 1945 році. Як і до війни, працювало три факультети.

50... 60

* 4 серпня 1950 року постановою Ради Міністрів УРСР Станіславський вчительський інститут реорганізовано в педагогічний з 4—5 річним навчанням. Контингент першого набору становив на 3 факультетах 300 чоловік. У 1945 році підготовлено 258 вчителів з вищою освітою, 16 з них отримали дипломи з відзнакою.

* Інститут переходить до підготовки вчителів широкого профілю та вчителів початкових класів з вищою освітою. У 1955 році відбулося злиття Коломийського вчительського інституту зі Станіславським педінститутом.

* У 1956 році працювало 79 викладачів, з них 21 доцент і кандидат наук.

60... 70

* У 1960 році організовано курс цивільної оборони і медичної підготовки.

* У 1962 році Чернівецький університет створив на базі нашого вузу загальнонауковий факультет, який мав чотири відділення. У 1963 році тут навчалося 1519 чоловік. Серед них майбутні українські радянські письменники Р. Федорів, С. Пушик (нині депутат Верховної Ради УРСР, лауреат Шевченківської премії).

* У 1966-му створено музично-педагогічний факультет.

70... 80

* На базі кафедри фізики з 1970 року починають роботу щорічні Всесоюзні наукові семінари «Термодинаміка і технологія ферритів». У тому ж році на історичному факультеті було створено кафедру теорії і методики піонерської та комсомольської роботи, яка готує вчителів за спеціальністю «Методика виховної роботи».

* Створено вокально-інструментальний ансамбль «Гуцулочка», який удостоєно звання «Народного». Колектив за роки свого існування став лауреатом республіканського фестивалю, присвяченого 50-річчю утворення СРСР, лауреатом фестивалю самодіяльної художньої творчості трудящих, присвяченого 60-річчю Великого Жовтня (нагороджено золотою медаллю).

* Пам'ятною датою в історії інституту стало 5 січня 1971 року, — йому було присвоєно ім'я видатного українського письменника Василя Стефаника.

* Утворено факультет іноземних мов. На філологічному факультеті відкрито спеціальність «англійська мова».

* У червні 1973 року в інституті створюється кафедра англійської мови. Як самостійний підрозділ факультет іноземних мов функціонує з вересня 1975 року.

* У 1975-му на базі інституту організовано республіканські курси перепідготовки старших піонервожатих, а з 1977 року — факультет підвищення кваліфікації організаторів народної освіти західних областей України.

80... 90

* На факультеті підготовки вчителів початкових класів створено кафедру природничих дисциплін початкового навчання. З її створенням почала закладатися база екологічної освіти на Прикарпатті.

* Науково-дослідне поле інституту затверджене як заповідник садово-городнього мистецтва союзного значення.

* У 1987 році створено сьомий навчальний факультет — художньо-графічний.

* У 1988 році вуз отримав експериментальну базу школи № 23 м. Івано-Франківська і піонерський табір «Зірка» в с. Микулчині Надвірнянського району. Введено в дію 9-поверховий навчальний корпус на дві тисячі місць.

* За час свого існування в інституті підготовлено близько 30 тисяч вчителів. Серед його випускників Герой Радянського Союзу Г. М. Гончар, більше тисячі нагороджених орденами і медалями, 20 має почесне звання «Заслужений вчитель УРСР».

* Наш вуз 1-ої категорії. За науковим потенціалом він займає одне з провідних місць серед педінститутів республіки. На стаціонарі і заочному відділенні інституту навчається більше шести тисяч студентів. Виховну, навчальну та науково-дослідну роботу в ньому здійснюють 337 викладачів, з них — 14 докторів наук, професорів, 116 кандидатів наук, доцентів, Розробкою різноманітних теоретичних і практичних проблем займається 28 кафедр. Підготовку вчителів загалом з 20 спеціальностей здійснює сім факультетів.

В лабораторіях НДС

Важко робити на громадській тематичній виконанні науково-дослідних кафедр нашого інституту, зокрема лабораторія фізики та інших наук.

Із над замовленнями викладацького об'єднання «Радянська» під керівництвом з д-ра фізики Ілліяна Родіна дізнаємося про виконання на спеціальній апаратурі інтеграція мікроком, працюють викладачі нашого вузу, а нині професор, доктор фізичних наук, заслужений вчитель України д-р І. М. Фрейка, старший науковий співробітник д-р І. М. Карпенка та інженер І. М. Патлажан.

Щодо В. БАНАХА.

День олімпіад

Справді, 25 березня можна назвати олімпіадним, оскільки в нашому інституті одночасно їх проходило дві. Перша — XI республіканська, в якій змагалися школярі восьмих-одинадятих класів на краще знання німецької мови, та обласна — для вступників, що виявили бажання поступати до нашого інституту.

Перед учасниками обласної олімпіади, які зібралися в актовому залі,

виступив проректор по навчальній роботі доцент Б. В. Васишин. Він познайомив майбутніх абітурієнтів з умовами олімпіади, розповів про переваги, що їх матимуть переможці під час вступу до вузу.

Далі олімпіада проходила на факультетах, де старшокласники виконували конкурсні завдання з тих предметів, котрі вилучені на вступні іспити.

Для тих, хто виявив бажання вступити на український відділ, було запропоновано конкурсне завдання з чотирьох питань (три завдання з мови та одне з літератури — твір на одну із трьох тем).

Хід олімпіади на факультеті іноземних мов прокоментував доцент В. О. Кравченко:

— Рівень підготовленості школярів досить таки непоганий. Оцінювання вдемо по десятибальній си-

стемі. Хочу відзначити Галину Сміх, ученицю Яремчанської СШ, яка набрала 39 балів із 40. Непогане враження справили на нас учениці з Калуської СШ № 2 Ірина Іванишин та Наталія Проніна. На жаль, серед учасників олімпіади дуже мало школярів із сільських шкіл, а ті, що взяли участь в конкурсі, не змогли справитись із деякими завданнями.

Олімпіада завершилась, а її результати будуть відомі 22 квітня, під час проведення в інституті Дня відкритих дверей.

Г. ЯВОРІВСЬКИЙ.

Народний фотоклуб «Обрій»

- * ЮНІЯ ДЖЕНТЕЛЬМЕН*
- * «ВЕСНЯНЕ ПРОБУДЖЕННЯ»
- * СКАЖИ МЕНІ, ЛЕБЕДОНЬКУ...

Фотографії студентів Івана Тимінського та Ольги Стрілець (молодіжна фотогрупа «Чорний потік» НФК «Обрій»).

Гордість Білих Ослав

Художньо-меморіальну дошку в честь української радянської поетеси і педагога Марійки Підгірянки встановлено у Білих Ославах Надвірнянського району.

В цьому гірському селі майже 110 років тому в сім'ї лісничого Ленерта народилась цікава дівчинка, яка вже в підлітковому віці почала складати вірші. У друці вони появились під псевдонімом Марійка Підгірянки.

Земляки знають її як дитячу поетесу. А Марійка Підгірянки — автор поеми «Мати-страдниця», виданої у Львові 1929 року в серії «Золота бібліотека», а також п'єс «Вертеп» і «В чужому пір'ю».

Про творчість Марійки Підгірянки добре відгукувались М. Рильський, П. Тичина, І. Вільде. Її книги ілюстрував відомий художник А. Монастирський, а композитори Б. Кудрик, А. Баландюк, А. Басова писали до її віршів музику. За словами професора нашого педінституту М. Стельмаховича, «твори М. Підгірянки становлять золотий фонд дитячої поезії».

ЗУСТРІЧ НА ВАШЕ ПРОХАННЯ.

«Несу людям радість»

Студентка групи УН-31 філологічного факультету Галина Ільєва: «Мені давно подобаються твори самобутнього прикарпатського композитора Богдана Грицака. Цікаво було почути одну з нових пісень з творчого доробку талановитого земляка».

Популярність самодіяльного композитора Богдана Грицака почалась із пісні «Розлук не буде», яка прозвучала у виконанні заслуженого артиста УРСР Івана Поповича в одній із передач українського радіо «Від суботи до суботи». Успішний дебют окрилив молодого автора, додав йому сміливості, впевненості і творчого натхнення. Так одна за одною з'являються його пісні «Мене радує світ», «Ти не забудь», «Нам кохання сум подарувало», «Я спасибі допі скажу», «Дай свою руку». І ось нова пісня, на цей раз на афганську тему, — «Я у снах повернусь, мамо», яка принесла Богданові визнання його таланту. Знають пісні Грицака і в Чехословаччині, де дитячий журнал «Веселка» для словацьких українців видрукував його пісню «Розлук не буде».

Правда, визнають його не всі, особливо професійні музиканти, тому що у Богдана немає музичної освіти. Цей недолік зовсім не суттєвий, оскільки у самодіяльного автора свої, зрозумілі тільки йому музичні знаки, які з допомогою друзів — музикантів він перекладає на ноти.

Народився я в с. Грабівці Богородчанського району у багатодітній сім'ї (у батьків нас семеро). Спочатку школа, потім навчання в поліграфічному технікумі. З дитинства був у мене потяг до музики. Як тільки весілля, то неодмінно коло музик, стою і слухаю, а серце огортає якась хвиля радості. Мріяв навчитися грати на будь-якому інструменті, та найбільше люблю звуки цимбал, сопілки і

скрипки. Сім'я велика, достатки середні, та й музикою поблизу не було... Так і залишилась моя мрія нездійсненою. Першу пісню я виношував довго і написав її, коли мені, було 22 роки. А потім вагався: показати її комусь чи ні. Врешті заспівав знайомим музикантам, проте оцінка була критичною: мовляв, це підробка під коломийку. Та я не втрачав надії, працював над словом, мучився, шукаючи нові засоби поетичної виразності. Набрался сміливості, приніс пісню Іванові Поповичу. Він уважно прочитав, спробував наспівати, а потім каже:

— Важкай, що пісня твоя житиме довго.

— Я знаю, що у твоїх піснях шлях до слухача не завжди гладкий та рівний.

— Важко знайти артиста, який би погодився виконати пісню самодіяльного композитора та ще й мало-відомого. Тепер мої пісні співають Іван Попович, тернопільські «Медобори»,

А я в свою чергу, можу додати, що і в нашому інституті знають і люблять твої пісні. Так, наприклад, студентка ІІІ курсу філфаку Галія Ільєва, яка має іхати влітку на гастролі в Польщу, включила в концертну програму дві твої пісні.

— А як ти працюєш над створенням піснi?

— Писати швидко і багато не можу. Кожна пісня у мене пережита і вистраждана. Буває, що є пісенний образ, мелодія, а ось текст, який би відповідав моему внутрішньому стану, народжується поволи. Та я радий і щасливий тим, що мої пісні подобаються людям і приносять радість.

Нещодавно Богдан Грицак написав нову пісню «Я у снах повернусь, мамо», яку й пропонуємо вашій увазі.

Світлана ВАСИЛЕВИЧ, На знімку: Богдан Грицак з членами літературної студії «Зав'язь» під час зустрічі в редакції газети «Радянський педагог».

Розмову записала Олександра ДІДИК.

Будинок культури «Студентський» у клопотах, по підготовці до ювілею, та, відклавши свої справи, його директор В. В. Ризюк все ж погодився розповісти про роботу інститутського центру культурно-освітньої та масової роботи.

— Традиції вузу... Як ви використовуєте їх у своїй роботі?

— «Студентський» працює у творчій співдружності з комітетом комсомолу, парткомом та іншими громадськими організаціями. Тому всі традиційні свята в нас спільні. Це і міжвузівські фестивалі інтернаціональної дружби, Всесвітній день студентів, «Гуморина» та інші.

Відновлено роботу Клубу веселих і винахідливих. В актовому залі студенти зустрічаються з цікавими людьми міста і республіки, вчителями-новаторами, літераторами Прикарпаття. Тут же проходять творчі звіти художньої самодіяльності факультетів...

— Які стосунки Будинку культури з базовою школою?

— У 23-й працює школа бального танцю для старшокласників, гурток бального танцю для учнів 1—4 класів, ансамбль сопіларів та гурток пластики і пантоміми. Шкільним

ансамблем пісні і танцю керує заслужений працівник культури УРСР В. Д. Дорожняк.

— Лауреатами ІІ Всесоюзного фестивалю народної творчості стали...

— Ви знаєте, приємно відзначити, що лауреатами минулого фестивалю стали наші кращі колективи: вокально-хореографічний ансамбль «Верховинка», ансамбль «Гуцулочки», «Росинка», камерний хор художньо-графічного факульту

в області госпрозрахунковий театр-студія. Театр пантоміми. Група підбралась хороша. Вже було кілька виступів, точніше, кілька номерів у різних концертах. Зараз у «Грані» період репетицій.

— Ансамблі нашого вузу часто беруть участь в різних фестивалях і святах. Чим порадуете?

— Учасником фестивалю «Червона рута» та фестивалю польської пісні в білоруському місті Вітебську

лі) брав участь у восьми конкурсах і у двох з них виборов звання лауреата. Добрі відгуки надходять на адресу естрадного театру-студії «Звучне слово». Учасники студії підготували програми по творчості А. Ахматової, С. Пушкіна, Г. Тургенєва... Провідні колективи нашого інституту — не лише бажані гості трудявників міст і сіл, області, вони часті учасники концертів Всесоюзного та Республіканського телебачення і радіо.

— Якщо на секрет, які колективи художньої самодіяльності братимуть участь у святковому концерті?

— Учасників свята вітають самодіяльні народні вокально-інструментальні ансамблі «Легіні», «Усмішка», «Росинка», «Гуцулочки», чоловіча капела «Явір», камерний хор худграфу... У концерті виступлять заслужені працівники культури УРСР викладачі вузу М. Ю. Сливицький, Х. О. Михайлюк, Ю. С. Фейда. Думаю, що всім буде приємно зустрітись із студентськими колективами, згадати свою юність, відчуття себе причетним до всього, що було і що є в історії всім нам рідного інституту.

Нас об'єднала пісня

тету, а також студенти музпеду: колишній воїн-інтернаціоналіст Іван Чиплик та Світлана Вишиванюк. На повний голос заявили про право на існування студентські ансамблі «Контакт» (фізмат), «Воля» (істфак), «Край» (філфак), «Унісон» (кер. М. Павлюк), вокальний ансамбль «Червона калина» (керівник Я. І. Коваль) працюють на педагогічному факультеті.

— А «Грань»?

— «Грань», по суті, дру-

був ансамбль «Гуцулочки», Товариство «Славутич» (м. Москва) проводило свято, присвячене 175-річчю з дня народження Т. Г. Шевченка. У ньому брали участь від західних областей України всього три колективи — наш ансамбль «Росинка» та «Опришки» і львівський ансамбль «Не журись». Учасники ансамблю «Опришки» ще довго згадуватимуть свої зустрічі з глядачами міст Данії, де вони були на гастролях. Лише за рік свого існування ансамбль бального танцю «Лілія» (керівник О. Васи-

Третє місце

До 50-річчя створення інституту кафедра фізвиховання і спортивний клуб провели республіканські змагання по волейболу серед жіночих команд. У ньому взяли участь колективи Житомирської, Вінницької областей, Івано-Франківської ДЮСШ і, звичайно, нашого вузу. Закінчився він для наших студенток не зовсім вдало — тільки третє місце. Першу сходинку п'єдесталу пошани зайняли волейболістки з Житомирщини, другу — Вінничини.

Приз за майстерність

Закінчилися інститутські змагання з настільного тенісу. На них успішно виступили студенти педфаку. Вони виявили волю до перемоги, ну і, звичайно, високу майстерність. І як винагорода — 1 місце. На другому — факультет іноземних мов. Третю сходинку п'єдесталу пошани посіли спортсмени Істфаку.

Турнір був вдалий

На стадіоні інституту нафти і газу стартував чемпіонат міста Івано-Франківська з багатоборства різних вікових груп з комплексу ГПО. Команда нашого вузу загалом командне місце. Тут вона поступилась лише учням технікуму фізкультури.

Є непогані здобутки і в особистому заліку. Зокрема, в першій віковій категорії третє місце було за старшим викладачем кафедри фізвиховання П. Нестеруком, у другій перемогу здобув А. Файчак (фізмаг). Крім переможців, у цьому вдалому для нас турнірі брали участь багатоборці О. Кучер і О. Панасюк (худграф) і Б. Костюк (педфак).

Сніжана НЕСТЕРУК, студентка педфаку.

СМІХ-ЦЕ НАСТРІЙ

НА ВЕСЕЛІЙ ХВИЛІ

— Неуцтво, — пояснює викладач студентам, — це не відсутність знань. Неуцтво — це коли інші помічають їх відсутність.

* * *

Викладач сердито запитує, чому студент кожної хвилини дивиться на годинник.

— Тому, що я дуже боюся, аби дзвінок не перервав вашу надзвичайно цікаву лекцію.

* * *

Викладач читає рекламу до магнітофона «Навчайтеся під час сну».

У «ЗАПИСНИЧОК» ГОСПОДИНІ

Якщо гості на порозі...

Яка неприємна несподіванка! Гості на порозі, а в холодильнику, як на біду...

Але не сумуйте, у лічені хвилини можна зробити смачну страву з того, що завжди під рукою. Просто і оригінально.

Отже, збийте міксером у глибокому посуді молоко двох зелених кокосових го-

рих із сльозами крокодила і жовтком страусячого яйця, додайте три подрібнені банани, пасеровані у маслі з абрикосових кісточок. Неповторний присмак цій страві під назвою «Сон у літню ніч» нададуть кілька шматочків ананаса і подрібнене насіння манго. Додайте чайну ложечку цілющого настою з чешуї анаконди.

* * *

Ідеальна жінка — це викладач або шкільний вчитель. Принаймні, це єдина жінка, яка, задавши запитання, замовкає на деякий час, щоб почути відповідь.

* * *

Розсіяний викладач зустрічає на вулиці студента і зупиняється поговорити з ним. Через п'ять хвилин, коли вони прощаються, викладач запитує:

— Ви не помітили, з якого боку я йшов?

— Ви йшли від бульвару.

— А-а, значить я вже обідав.

— Не розумію, як цьому депутатові щастить так довго утримуватися при владі.

— Дуже просто. Копії справи йдуть добре, всі заслуги він приписує собі, коли неспяє — всю вину валиє на інших.

Виборець (який з'явився на виборчу дільницю надвечір):

— Скажіть, ще не пізно проголосувати? Член комісії:

— А за котрого кандидата?

— Я чув твій брат донісався місця в уряді. Що він тепер поробляє!

— Нічого. Він отримав це місце.

(З досьє газети «Московський комсомолец»).

ВІТАННЯ

Колектив кафедри філософії щиро вітає з Днем народження ветерана Великої Вітчизняної війни і праці, колишнього ректора нашого інституту, доцента В. М. КРАВЦЯ.

Нехай для Вас квітне білий світ,

Життям стають найкращі Ваші мрії,
І доля надсилає многа літ,
Здоров'я, щастя, радості, надії!

Міцніє навчальна база

До послуг майбутніх філологів та іноземних мовників інституту стали ще два лігафонних кабінети типу «ПК--Практика». Їх нещодавно змонтували працівники відділу технічних засобів навчання разом з представниками Вільнюського об'єднання «Практика».

У цьому році передбачається обладнати ще декілька подібних кабінетів.

М. ДМИТЕРКО,
начальник відділу технічних засобів навчання

В об'єктиві — сила, краса здоров'я.

Студентський профком, спортивний клуб інституту і редакція газети «Радянський педагог» оголошують конкурс на кращий знімок спортивної тематики. Його підсумки будуть підбиті у грудні 1990 року.

Для переможців конкурсу встановлені премії:

дві перші — по 30 карбованців;
дві другі — по 20 карбованців;
дві треті — по 10 карбованців.

Чекаємо ваших робіт. Кращі з них друкуватимемо на сторінках «Радянського педагога».

Над святковим номером працювали:

Літературний редактор — Г. Василевич;
художник — В. Лунаць;
лінограв — Н. Момотова;
верстальниці — О. Красій, К. Гринів, М. Гошовська;
фотоцифранти — М. Яневич, В. Вітенко;
друкарі — П. Фрайнд, І. Виросток;
майстер складального цеху — З. Безрученкова.

Редакція газети приймає поздоровлення з нагоди свят і родинних подій.

ДОТЕПНИЙ ФОТООБ'ЄКТИВ

* «ПРИХАЛИ...»
* «КОРИДА ПО-ГУЦУЛЬСЬКИ»
* «ДЖУЛЬБАРС, ВПЕРЕД!»

Фотожарти Валерія Кіхтейна, учениці 10 класу Білославської середньої школи Надвірнянського району Галини Тимішської та студента Івана Тимішського.

